Rättsfallssamlingen

BESLUT AV DOMSTOLENS VICE ORDFÖRANDE

den 14 januari 2016*

”Interimistiskt förfarande — Överklagande — Uppskov med verkställigheten av en dom från Europeiska unionens tribunal — Ansökan om konfidentiell behandling av vissa uppgifter i ett beslut av Europeiska kommissionen i vilket det konstateras att det förekommit en olaglig kartell på den europeiska bilglasmarknaden — Kommissionens avslagsbeslut och tribunalens dom i vilken talan om ogiltigförklaring av detta beslut ogillas — Situation som ställer krav på skyndsamhet — Allvarlig och irreparabel skada — Föreligger inte”

I mål C-517/15 P-R,

angående en ansökan om uppskov med verkställigheten enligt artiklarna 278 FEUF och 279 FEUF, som gavs in den 25 september 2015,

AGC Glass Europe SA, Bryssel (Belgien),

AGC Automotive Europe SA, Fleurus (Belgien),

AGC Frankrike SAS, Boussois (Frankrike),

AGC Flat Glass Italia Srl, Cuneo (Italien),

AGC Glass UK Ltd, Northampton (Förenade kungariket),

AGC Glass Germany GmbH, Wegberg (Förbundsrepubliken Tyskland),

företrädda av L. Garzaniti, A. Burckett St Laurent och F. Hoseinian, avocats,

klagande,

i vilket den andra parten är:

Europeiska kommissionen, företrädd av G. Meessen, P. Van Nuffel och F. van Schaik, samtliga i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

svarande i första instans,

meddelar

DOMSTOLENS VICE ORDFÖRANDE

efter att ha hört generaladvokaten M. Szpunar,

* Rättegångsspråk: engelska.

följande

Beslut

1 AGC Glass Europe SA, AGC Automotive Europe SA, AGC France SAS, AGC Flat Glass Italia Srl, AGC Glass UK Ltd och AGC Glass Germany GmbH har i överklagandet, som kom in till domstolens kansli den 25 september 2015, yrkat att domstolen ska upphäva den av Europeiska unionens tribunal meddelade domen av den 15 juli 2015, AGC Glass Europe m.fl./kommissionen (T-465/12, EU:T:2015:505) (nedan kallad den överklagade domen). Genom denna dom ogillade tribunalen klagandenas talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut C(2012) 5719 final av den 6 augusti 2012 om avslag på klagandenas begäran om sekretess, antaget med stöd av artikel 8 i beslut 2011/695/EU av kommissionens ordförande av den 13 oktober 2011 om förhörsombudets funktion och kompetensområde i vissa konkurrensförfaranden (ärende COMP/39.125 – Bilglas) (nedan kallat det omtvistade beslutet).

2 Klagandena har genom separat handling som gavs in till domstolens kansli samma dag framställt förevarande ansökan om interimistiska åtgärder enligt artiklarna 278 FEUF och 279 FEUF, i syfte att erhålla uppskov med verkställigheten av den överklagade domen och det omtvistade beslutet.

3 Europeiska kommissionen inkom med skriftligt yttrande den 23 oktober 2015. Klagandena och kommissionen yttrade sig båda muntligen den 10 december 2015.

Bakgrund till tvisten, och den överklagade domen

4 Kommissionen antog den 12 november 2008 beslut K(2008) 6815 slutlig om ett förfarande enligt artikel [81 EG] och artikel 53 i EES-avtalet mot ett flertal bilglastillverkare, däribland klagandena (ärende COMP/39.125 – Bilglas) (nedan kallat bilglasbeslutet).

5 I skrivelse av den 25 mars 2009 upplyste kommissionens generaldirektorat för konkurrens (nedan kallat GD konkurrens) klagandena om att det hade för avsikt att i enlighet med artikel 30 i rådets förordning (EG) nr 1/2003 av den 16 december 2002 om tillämpning av konkurrensreglerna i artiklarna [81 EG] och [82 EG] (EUT L 1, 2003, s. 1) offentliggöra en icke-konfidentiell version av bilglasbeslutet på sin webbplats på de språk som var giltiga i det aktuella fallet, nämligen engelska, franska och nederländska. Vidare gav GD konkurrens klagandena tillfälle att ange vilka uppgifter som eventuellt var konfidentiella eller utgjorde affärshemligheter och att motivera varför den ansåg att detta var fallet.

6 Efter skriftväxling med klagandena antog GD konkurrens, i december 2011, den icke-konfidentiella version av bilglasbeslutet som skulle offentliggöras på kommissionens webbplats. Det framgår av skriftväxlingen att GD konkurrens inte efterkom klagandenas begäran om att maskera uppgifter i 246 skäl och i 122 fotnoter i bilglasbeslutet.

7 Klagandena framförde, i enlighet med artikel 9 i kommissionens beslut 2001/462/EG, EKSG av den 23 maj 2001 om kompetensområdet för förhörsombudet i vissa konkurrensförfaranden (EGT L 162, s. 21), till förhörsombudet att de motsatte sig offentliggörande av dels vissa uppgifter innehållande kundnamn och beskrivningar av de aktuella varorna samt alla övriga uppgifter varigenom en kund kan identifieras, dels en del av en mening i skäl 726 i bilglasbeslutet.

8 Förhörsombudet tog ställning till klagandenas begäran i det omtvistade beslutet.

9 Förhörsombudet angav i sina inledande anmärkningar följande: Kommissionens meddelande om immunitet mot böter och nedsättning av böter i kartellärenden (EUT C 298, 2006, s. 17) kan inte anses ha gett klagandena sådana berättigade förväntningar att kommissionen är förhindrad att

offentliggöra uppgifter som inte omfattas av sekretess. Inte heller finns det något särskilt skäl att tillgodose klagandenas intresse av att sådana uppgifter om deras agerande som inte omfattas av sekretess inte offentliggörs. Förhörsombudet ansåg sig för övrigt inte behörigt att ta ställning till huruvida det var lämpligt att offentliggöra icke-konfidentiella uppgifter eller till den skadliga inverkan av kommissionens allmänna policy i detta hänseende.

10 Förhörsombudet förkastade därefter argumentet att kommissionen skulle vara bunden av sin tidigare praxis i fråga om offentliggörandets omfattning. Förhörsombudet erinrade dessutom om att det avsedda offentliggörandet inte innefattade uppgifter om vilka aktörer som hade inkommit med redogörelser och andra handlingar i enlighet med ovannämnda meddelande, men betonade samtidigt att han saknade behörighet att mot bakgrund av likabehandlingsprincipen yttra sig över offentliggörandets omfattning.

11 Det omtvistade beslutet grundas i huvudsak på prövningen av två argument som klagandena har lagt fram. Det första argumentet, som prövas i skälen 22–35 i det omtvistade beslutet, rör den konfidentiella karaktären av de aktuella uppgifterna som sådana, medan det andra argumentet, som prövas i skälen 36–45 i det omtvistade beslutet, rör skyddet av enskildas identitet.

12 När det gäller det första argumentet fann förhörsombudet för det första att uppgifterna om kundnamn och beskrivningar av de aktuella varorna till sin art och med hänsyn till bilglasmarknadens särdrag redan var kända för andra än klagandena, för det andra att uppgifterna var inaktuella och för det tredje att de avsåg själva kärnan i överträdelsen, varför det med hänsyn till de skadelidandes intressen var motiverat att offentliggöra dem. Klagandena hade även anfört vissa specifika argument för att visa att uppgifterna, trots deras ovan beskrivna allmänna beskaffenhet, var av konfidentiell karaktär. Därvid fann förhörsombudet, efter en bedömning där tre kumulativa villkor beaktades, att de aktuella uppgifterna inte omfattades av sekretess.

13 När det gäller det andra argumentet grundade förhörsombudet sin bedömning på artikel 5 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 45/2001 av den 18 december 2000 om skydd för enskilda då gemenskapsinstitutionerna och gemenskapsorganen behandlar personuppgifter och om den fria rörligheten för sådana uppgifter (EGT L 8, 2001, s. 1) och biföll därför delvis klagandenas begäran.

14 Förhörsombudet avslog i artikel 3 i det omtvistade beslutet klagandenas begäran i övrigt, varför dessa väckte talan om ogiltigförklaring av beslutet i den del det innebar avslag på deras begäran.

15 Under förfarandet i första instans försäkrade kommissionen klagandena om att den inte skulle verkställa det omtvistade beslutet förrän tribunalen hade meddelat dom i målet, varför de inte ansåg det vara nödvändigt att ansöka om interimistiska åtgärder härom i det förfarandet.

16 Efter att klagandenas talan ogillats i den överklagade domen ingav klagandena det överklagande som nämnts i punkt 1 i detta beslut. Klagandena har åberopat tre grunder till stöd för överklagandet. Som första grund för överklagandet har de åberopat att tribunalen gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att finna att förhörsombudets behörighet enligt artikel 8 i kommissionens ordförandes beslut 2011/695/EU av den 13 oktober 2011 om förhörsombudets funktion och kompetensområde i vissa konkurrensförfaranden (EUT L 275, s. 29) endast omfattar frågan huruvida de uppgifter som kommissionen avser att lämna ut utgör affärshemligheter eller annars är av konfidentiell karaktär. Som andra grund för överklagandet har klagandena åberopat att tribunalen även gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att anse att det omtvistade beslutet inte strider mot principen om skydd för berättigade förväntningar eller principen om likabehandling. Som tredje grund för överklagandet har de gjort gällande att tribunalen avvikit från rättspraxis utan att lämna en tillräcklig motivering till detta.

17 Efter att tribunalen ogillat talan har kommissionen meddelat att den har för avsikt att verkställa det omtvistade beslutet, denna gång utan att invänta domstolens dom i målet om klagandenas överklagande av tribunalens dom. Klagandena har mot bakgrund av detta gett in förevarande ansökan om interimistiska åtgärder.

Parternas yrkanden

18 Klagandena har yrkat att domstolen ska

— besluta om uppskov med verkställigheten av domslutet i den överklagade domen och artikel 3 i det omtvistade beslutet till dess att domstolen avgjort målet om överklagandet,

— besluta om varje annan åtgärd som framstår som rättvis och lämplig med hänsyn till omständigheterna, och

— förplikta motparten att ersätta rättegångskostnaderna.

19 Kommissionen har yrkat att överklagandet ska ogillas och att klagandena ska ersätta rättegångskostnaderna.

Prövning av ansökan om interimistiska åtgärder

20 Enligt artikel 60 första stycket i stadgan för Europeiska unionens domstol ska ett överklagande av en dom av tribunalen i princip inte hindra verkställighet av domen. Domstolen får likväl i enlighet med artikel 278 FEUF, om den anser att omständigheterna så kräver, förordna om uppskov med verkställigheten av den överklagade domen.

21 I artikel 160.3 i domstolens rättegångsregler föreskrivs att en ansökan om interimistiska åtgärder ska innehålla uppgifter om ”saken, de omständigheter som ställer krav på skyndsamhet och de grunder avseende faktiska och rättsliga omständigheter på vilka den begärda åtgärden omedelbart framstår som befogad”. Uppskov med verkställigheten och andra interimistiska åtgärder kan således beviljas av domaren med behörighet att besluta om interimistiska åtgärder, om det fastställs att de vid första påseendet framstår som faktiskt och rättsligt befogade (*fumus boni juris*) och att omständigheterna ställer krav på skyndsamhet, på så sätt att åtgärderna måste beviljas och ha verkan redan innan målet har avgjorts i sak, för att undvika att den som ansöker om de interimistiska åtgärderna orsakas allvarlig och irreparabel skada. Dessa villkor är kumulativa, vilket innebär att ansökan om interimistiska åtgärder ska avslås när ett av villkoren inte är uppfyllt. Domaren med behörighet att besluta om interimistiska åtgärder kan i förekommande fall även göra en avvägning mellan de föreliggande intressena (domstolens vice ordförandes beslut kommissionen/ANKO, C-78/14 P-R, EU:C:2014:239, punkt 14 och där angiven rättspraxis).

22 Vad gäller frågan huruvida omständigheterna ställer krav på skyndsamhet när det gäller de sökta interimistiska åtgärderna har klagandena, med utgångspunkt i sin uppfattning att de aktuella uppgifterna är skyddsvärda i sig, anfört följande: Med hänsyn till att uppgifterna utgör specifik kommersiell information om sådana uppgifter som kundnamn, beskrivningar av de aktuella varorna och andra uppgifter som kan identifiera vissa av klagandenas kunder, skulle en senare ogiltigförklaring av det omtvistade beslutet inte undanröja effekterna av att de lämnas ut. Ett offentliggörande av dessa skulle nämligen göra att tredje man fick tillgång till dessa uppgifter och att tredje man skulle kunna använda dem, bland annat för att dra slutsatser avseende andra kommersiella uppgifter beträffande vilka sekretess inte längre skulle kunna upprätthållas, såsom prisberäkningar, prisändringar och annan ekonomisk information. Offentliggörandet av uppgifterna skulle således vålla klagandena en allvarlig och irreparabel skada som kan förutses med en tillräckligt hög grad av sannolikhet.

23 Den skada som klagandena riskerar att vållas skulle inte kunna repareras, framför allteftersom offentliggörandet av uppgifterna innebär att en viss personkrets omedelbart och oåterkalleligen erhåller kännedom om dessa och en ogiltigförklaring av det omtvistade beslutet således inte skulle kunna reparera den skada som skulle uppstå på grund härav. Detta är fallet med de i målet aktuella uppgifterna vid ett utlämnandeförbud som meddelas efter det att uppgifterna har lämnats ut. Det är vidare inte möjligt att beräkna den ekonomiska skada som klagandena skulle lida till ett visst belopp. Av domstolens rättpraxis, särskilt domstolens vice ordförandes beslut kommissionen/Pilkington Group (C-278/13 P(R), EU:C:2013:558), framgår nämligen att denna skada kan variera, både vad gäller arten och omfattningen, beroende på om de personer som får kännedom om de aktuella uppgifterna är kunder, konkurrenter och leverantörer till klagandena eller om de är finansanalytiker eller personer tillhörande den breda allmänheten. Klagandena har i detta sammanhang hävdat att det är omöjligt att avgöra hur många och vilka personer som kan komma att få kännedom om de aktuella uppgifterna, och det är därmed även omöjligt att bedöma de konkreta negativa effekterna av att dessa offentliggörs. Därtill kommer att klagandena redan, till följd av bilglasbeslutet, har mottagit ett antal skadeståndsanspråk, vilka antingen riktats direkt mot klagandena i egenskap av svarande eller framställts mot dem såsom solidariskt ansvariga med de andra företag som detta beslut riktar sig till. Offentliggörandet av de aktuella uppgifterna skulle försvaga klagandenas ställning i dessa domstolsförfaranden liksom i eventuella förlikningsförhandlingar. Klagandena har slutligen gjort gällande att de omfattande negativa ekonomiska följderna av att uppgifterna offentliggörs inte kan beräknas till ett visst belopp. Det är nämligen inte möjligt, beträffande något av de skadestånds- eller ersättningsbelopp som klagandena skulle få betala, att beräkna den del som endast och direkt har sin grund i offentliggörandet av de aktuella uppgifterna.

24 Kommissionen har inledningsvis gjort gällande att dessa uppgifter inte är skyddsvärda. De skulle endast kunna anses skyddsvärda för det fall domstolen efter avslutad handläggning i målet rörande huvudsaken finner att det finns fog för den andra grunden för överklagandet.

25 Vad gäller de specifika argument som klagandena har anfört, anser kommissionen i första hand att det resonemang som domstolens vice ordförande förde i beslutet kommissionen/Pilkington Group (C-278/13 P(R), EU:C:2013:558) inte är tillämpligt i förevarande fall. Till skillnad från vad som var fallet i det mål i vilket det beslutet meddelades har det i förevarande mål inte bestritts att de aktuella uppgifterna varken utgör affärshemligheter eller andra uppgifter av konfidentiell art. Enligt kommissionen saknas det dessutom fog för argumentet att offentliggörandet av de aktuella uppgifterna skulle göra det möjligt för tredje man att dra slutsatser avseende andra kommersiella uppgifter beträffande vilka sekretess därmed inte längre skulle kunna upprätthållas, såsom prisberäkningar, prisändringar och annan ekonomisk information. Dessa uppgifter omfattas nämligen inte av sekretess, då klagandena aldrig har begärt att de ska behandlas konfidentiellt. Därtill kommer att klagandena, vilka har medgett att skadan är av ekonomisk art, inte har påstått och, i än mindre grad, inte har styrkt att denna skada skulle kunna äventyra klagandenas själva existens eller medföra en väsentlig minskning av deras marknadsandelar. Enligt domstolens rättspraxis krävs emellertid att detta har styrkts, för att en rent ekonomisk skada ska anses irreparabel. Med andra ord innebär den omständigheten att offentliggörandet är irreparabelt inte att även den skada som offentliggörandet påstås vålla är allvarlig och irreparabel.

26 Vad gäller användningen av de aktuella uppgifterna till stöd för en skadeståndstalan mot klagandena, har kommissionen gjort gällande att även om dessa uppgifter verkligen skulle kunna användas till stöd för en sådan talan, innebär detta inte att deras offentliggörande för den skull skulle kunna vålla en allvarlig och irreparabel skada som skulle kunna undvikas genom ett uppskov med verkställigheten av det omtvistade beslutet. Kommissionen har i detta sammanhang hävdat att den ekonomiska skada som är knuten till de skadestånd som klagandena skulle kunna förpliktas att betala inte vållas direkt av att uppgifterna offentliggörs utan av att klagandena har deltagit i den kartell som konstaterats i bilglasbeslutet. Offentliggörandet av de aktuella uppgifterna innebär således endast att de personer som lidit skada på grund av denna kartell kan erhålla ersättning härför med stöd av en rättighet som de uttryckligen tillerkänns i fördragen. Kommissionen har, vad gäller det ersättningsbelopp som direkt

skulle kunna knytas till offentliggörandet av de aktuella uppgifterna, tillagt att klagandena inte har styrkt vare sig att skyldigheten att betala detta belopp skulle kunna vålla dem en ekonomisk skada som skulle kunna äventyra klagandenas själva existens eller medföra en väsentlig minskning av deras marknadsandelar, eller att det skulle vara omöjligt att bestämma storleken på detta belopp, trots att det är ett begränsat antal personer som lidit skada på grund av den i bilglasbeslutet konstaterade kartellen.

27 Vid prövningen av om omständigheterna ställer krav på skyndsamhet när det gäller de sökta interimistiska åtgärderna ska följande beaktas: Ändamålet med ett interimistiskt förfarande är att säkerställa att det kommande slutliga avgörandet får full verkan, i syfte att undvika luckor i det rättsskydd som domstolen skall tillhandahålla. För att uppnå detta syfte ska frågan huruvida omständigheterna ställer krav på skyndsamhet bedömas med utgångspunkt i huruvida det är nödvändigt att fatta ett interimistiskt beslut för att undvika att den som ansöker om interimistiskt skydd lider allvarlig och irreparabel skada (beslut av domstolens vice ordförande Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro/kommissionen, C-506/13 P-R, EU:C:2013:882, punkt 18 och där angiven rättspraxis). Det ankommer på denna part att styrka att denne inte kan avvakta utgången av målet rörande huvudsaken utan att åsamkas allvarlig och irreparabel skada (beslut av domstolens vice ordförande kommissionen/Rusal Armenal, C-21/14 P-R, EU:C:2014:1749, punkt 37 och där angiven rättspraxis).

28 I förevarande fall har klagandena i huvudsak angett två skador som de skulle lida om de inte beviljades uppskov med verkställigheten av den överklagade domen och det omtvistade beslutet.

29 De har för det första, med hänvisning till domstolens vice ordförandes beslut kommissionen/Pilkington Group (C-278/13 P(R), EU:C:2013:558), hävdat att offentliggörandet av de aktuella uppgifterna skulle kunna vålla dem skada på grund av dessa uppgifters art.

30 Såsom framgår av särskilt punkterna 18 och 38 i det nämnda beslutet hade Pilkington Group Ltd i det målet bestritt riktigheten i kommissionens bedömning att de uppgifter som kommissionen avsåg att offentliggöra med tillämpning av artikel 30.1 i förordning nr 1/2003 inte utgjorde affärshemligheter i den mening som avses i bland annat artikel 339 FEUF och artiklarna 28.1 och 30.2 i nämnda förordning. De överväganden som domaren med behörighet att beslut om interimistiska åtgärder gjorde, för att komma fram till att kravet på skyndsamhet var uppfyllt i det konkreta fallet, grundades följaktligen på det i punkt 47 i beslutet uttryckligen nämnda antagandet att de uppgifter som var aktuella i det målet omfattades av sekretess.

31 Som kommissionen har anfört skiljer sig emellertid omständigheterna i det målet från dem i förevarande mål.

32 I förevarande mål har tribunalen nämligen, i punkterna 22–54 i den överklagade domen, prövat och förkastat den sjätte grund som klagandena åberopat till stöd för sin talan om ogiltigförklaring, genom vilken klagandena bestred förhörsombudets bedömning att uppgifterna i fråga inte utgjorde affärshemligheter i den mening som avses i artikel 30.2 i förordning nr 1/2003 och artikel 8.2 i beslut 2011/695.

33 Av ansökan om interimistiska åtgärder framgår emellertid att överklagandet inte riktas mot denna del av den överklagade domen. Det måste därför anses att domen vunnit laga kraft i den del som tribunalen däri funnit att de aktuella uppgifterna inte utgjorde affärshemligheter. Bedömningen av om omständigheterna ställer krav på skyndsamhet i förevarande mål måste således göras med utgångspunkt i antagandet att uppgifterna inte omfattas av sekretess, medan domstolens vice ordförande utgick från det motsatta antagandet i sitt beslut kommissionen/Pilkington Group (C-278/13 P(R), EU:C:2013:558).

34 Den omständigheten att offentliggörandet av de aktuella uppgifterna skulle kunna strida mot principen om berättigade förväntningar och principen om likabehandling, som klagandena har påstått i samband med den andra grunden för överklagandet, räcker inte i sig för att dessa uppgifter ska anses omfattas av sekretess och för att deras offentliggörande således ska anses orsaka klagandena en allvarlig och irreparabel skada. Även om denna omständighet skulle anses styrkt, skulle den nämligen på sin höjd kunna medföra en skyldighet för kommissionen att inte offentliggöra dessa uppgifter, vilket denna institution för övrigt själv har medgett.

35 Offentliggörandet av sådana uppgifter som de nu aktuella är visserligen, som klagandena anfört, oåterkalleligt, eftersom en ogiltigförklaring av det omtvistade beslutet inte kan undanröja effekterna av att de offentliggjorts, i och med att de personer som läser dem omedelbart och oåterkalleligen får kännedom om dem. Kommissionen har inte heller preciserat varför de skäl som föranledde kommissionen att vänta med att offentliggöra de aktuella uppgifterna i avvaktan på att den överklagade domen skulle meddelas – vilket skedde först efter en cirka 25 månader lång rättegång – inte anses vara relevanta för att kommissionen ska vänta med att offentliggöra uppgifterna i avvaktan på att domstolen meddelar dom i målet om klagandenas överklagande i sak.

36 För att villkoren för beviljande av interimistiska åtgärder ska vara uppfyllda, i synnerhet villkoret att omständigheterna ställer krav på skyndsamhet, krävs emellertid även att offentliggörandets oåterkalleliga karaktär kan vålla en allvarlig och irreparabel skada.

37 För att styrka en sådan skada krävs visserligen inte att det styrks att skadan kommer att inträffa med full säkerhet, utan det räcker att skadan kan förutses med en tillräcklig grad av sannolikhet. Den som ansöker om en interimistisk åtgärd har dock bevisbördan för att de omständigheter som ligger till grund för antagandet att vederbörande kommer att lida allvarlig och irreparabel skada föreligger (domstolens ordförandes beslut HFB m.fl./kommissionen, C-335/99 P(R), EU:C:1999:608, punkt 67, och domstolens vice ordförandes beslut kommissionen/Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, punkt 37).

38 Klagandena har i förevarande fall endast gjort gällande att de aktuella uppgifterna utgör specifik kommersiell information om sådant som kundnamn, beskrivningar av de aktuella varorna och andra uppgifter som kan identifiera vissa av deras kunder, och att offentliggörandet av dessa uppgifter i sig skulle kunna vålla dem skada eftersom det gör det möjligt för tredje man att få tillgång till dessa uppgifter och att använda dem, bland annat för att dra slutsatser avseende andra kommersiella uppgifter beträffande vilka sekretess inte längre skulle kunna upprätthållas, såsom prisberäkningar, prisändringar och annan ekonomisk information.

39 Den kan emellertid, vad gäller det sistnämnda påståendet, genast konstateras att klagandena inte har lämnat några uppgifter som visar att offentliggörandet av de aktuella uppgifterna skulle göra det möjligt för tredje man att genom slutledning få kännedom om dessa andra kommersiella uppgifter och att de aktuella uppgifterna därför borde förbli konfidentiella.

40 Det har visserligen ansetts att offentliggörandet av affärshemligheter kan vålla en skada på följande sätt: När konfidentiella uppgifter väl har offentliggjorts kan en senare ogiltigförklaring av det omtvistade beslutet, på den grunden att det strider mot artikel 339 FEUF och mot den grundläggande rätten till skydd för affärshemligheter, inte undanröja effekterna av att dessa upplysningar har offentliggjorts. Det berörda företagets kunder, konkurrenter och leverantörer samt finansanalytiker och den breda allmänheten kommer nämligen att kunna ta del av och fritt använda sig av de aktuella uppgifterna, vilket skulle kunna medföra en allvarlig och irreparabel skada för detta företag (se, för ett liknande resonemang, domstolens vice ordförandes beslut kommissionen/Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, punkterna 46–48).

41 Detsamma gäller emellertid inte när det är fråga om offentliggörande av uppgifter som inte kan anses omfattas av sekretess.

42 Som framgår av punkt 33 ovan har tribunalen i punkterna 36–40 i den överklagade domen slagit fast, utan att detta ifrågasatts av klagandena i samband med överklagandet, dels att de aktuella uppgifterna, i synnerhet de som avser kundernas identitet, redan var kända av ett obegränsat antal personer med beaktande av särskilt den höga grad av insyn som kännetecknar bilglasmarknaden i detta hänseende, dels att dessa uppgifter var inaktuella i den mening som avses i tribunalens praxis, då de avser förhållanden som ligger minst fem år tillbaka i tiden räknat från det omtvistade offentliggörandet.

43 Klagandena kan således inte styrka att offentliggörandet av de aktuella uppgifterna skulle kunna vålla dem skada på grund av uppgifternas art, då uppgifterna inte, eller inte längre, omfattas av sekretess.

44 Vad gäller den andra skada som klagandena har åberopat, har dessa gjort gällande att offentliggörandet av de aktuella uppgifterna skulle försvaga deras ställning i pågående domstolsförfaranden angående skadeståndsanspråk, vilka berör klagandena antingen på grund av att anspråken riktas direkt mot dem eller på grund av att de är solidariskt ansvariga med de övriga företag som bilglasbeslutet riktar sig till. Offentliggörandet skulle även försvaga deras ställning i eventuella förlikningsförhandlingar.

45 Såsom kommissionen har anfört i sitt skriftliga yttrande följer det av domstolens fasta praxis att det är motiverat att bifalla en ansökan om uppskov med verkställigheten av en unionsrättsakt endast om den ifrågavarande rättsakten är den avgörande orsaken till den allvarliga och irreparabla skada som görs gällande (domstolens ordförandes beslut Akhras/rådet, C-110/12 P(R), EU:C:2012:507, punkt 44, och domstolens vice ordförandes beslut Hassan/rådet, C-168/12 P(R), EU:C:2012:674, punkt 28, samt domstolens vice ordförandes beslut EDF/kommissionen, C-551/12 P(R), EU:C:2013:157, punkt 41).

46 Skyldigheten att betala ersättning för skada som vållats av ett företag på grund av att det har överträtt unionens konkurrensregler omfattas emellertid av detta företags civilrättsliga ansvar. Den avgörande orsaken till den skada som påstås vara knuten till skadeståndstalan och till förlikningsförhandlingarna är således inte att kommissionen har offentliggjort de aktuella uppgifterna, utan att klagandena har överträtt konkurrensreglerna på det sätt som konstaterats i bilglasbeslutet.

47 I domstolsförfaranden angående skadeståndsanspråk som framställs med anledning av en överträdelse av konkurrensreglerna är det förvisso som huvudregel käranden, som påstår sig ha lidit skada på grund av överträdelsen, som har bevisbördan. Av kommissionens skriftliga yttrande framgår uttryckligen att de aktuella uppgifterna faktiskt är av sådan art att de kan underlätta för en kärande att uppfylla sin bevisbörda vid en talan om skadestånd mot klagandena. Dessa uppgifter ger nämligen kärandena tillgång till bevisning som de annars inte skulle förfoga över.

48 Enligt nationell processrätt är svaranden visserligen inte skyldig att i ett mål om skadestånd tillhandahålla bevisning som styrker dennes ansvar. En sådan rättslig omständighet kan emellertid inte medföra ett förbud för kommissionen att offentliggöra uppgifterna, av det enda skälet att dessa skulle kunna utgöra sådan bevisning och ett offentliggörande således skulle kunna försvaga svarandens ställning.

49 I annat fall skulle kommissionen vara tvungen att behandla uppgifter konfidentiellt i det enda syftet att skydda det intresse som mottagarna av ett beslut, i vilket en överträdelse av unionens konkurrensregler konstateras, har av att bevisningen i fråga inte görs tillgänglig för kärande som begär skadestånd av dessa mottagare.

50 Detta är visserligen ett viktigt intresse, särskilt i den utsträckning som det är en del av rätten till försvar i den typen av mål. Det finns likväl ingen unionsbestämmelse som ålägger kommissionen att skydda ett sådant intresse genom att den åläggs att bevara den konfidentiella karaktären hos uppgifter av det slag som nu är i fråga, i strid med den skyldighet att lämna insyn som åvilar kommissionen enligt artikel 15 FEU och, vad gäller det förevarande fallet, enligt artikel 30 i förordning nr 1/2003. I artikel 5.5 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/104/EU av den 26 november 2014 om vissa regler som styr skadeståndstalan enligt nationell rätt för överträdelser av medlemsstaternas och Europeiska

unionens konkurrensrättsliga bestämmelser (EUT L 349, s. 1) föreskrivs dessutom uttryckligen att företagens intresse av att undvika skadeståndstalan som väcks till följd av en överträdelse av konkurrensrätten inte utgör ett intresse som motiverar skydd.

51 Även om det antas att offentliggörandet av de aktuella uppgifterna skulle kunna anses vara den avgörande orsaken till den skada som klagandena gör gällande och att intresset i fråga är skyddsvärt i sig, ska – såsom framgår av punkt 27 ovan – frågan huruvida omständigheterna ställer krav på skyndsamhet bedömas med utgångspunkt i huruvida det är nödvändigt att fatta ett interimistiskt beslut för att undvika att den som ansöker om interimistiskt skydd lider allvarlig och irreparabel skada.

52 Det ska i detta sammanhang påpekas att denna skada är av ekonomisk art, vilket klagandena själva har medgett.

53 Enligt domstolens fasta praxis kan en skada av ekonomisk art emellertid inte anses vara irreparabel såvida inte särskilda omständigheter föreligger, eftersom en ekonomisk ersättning i regel kan medföra att den skadelidande åter försätts i den situation som rådde innan skadan uppkom. En sådan skada skulle bland annat kunna avhjälpas genom en skadeståndstalan enligt artiklarna 268 FEUF och 340 FEUF (domstolens vice ordförandes beslut kommissionen/Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, punkt 50 och där angiven rättspraxis).

54 En skada av ekonomisk art kan emellertid anses vara irreparabel om full ersättning för skadan inte kan utges, vilket kan vara fallet bland annat om skadan inte kan beräknas till ett visst belopp, ens när den inträffar (domstolens vice ordförandes beslut kommissionen/Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, punkt 52 och där angiven rättspraxis).

55 Klagandena har i förevarande fall gjort gällande att skadan i fråga inte kan beräknas till ett visst belopp vid en eventuell skadeståndstalan mot Europeiska unionen, för det fall överklagandet skulle bifallas. Det skulle nämligen inte vara möjligt att beräkna den del av de totala skadestånds- eller ersättningsbelopp som klagandena skulle få betala som endast, direkt, har sin grund i offentliggörandet av de aktuella uppgifterna.

56 Domstolen konstaterar i detta hänseende att den osäkerhet som hänger samman med frågan huruvida en ekonomisk skada kan repareras inom ramen för en skadeståndstalan inte i sig kan anses utgöra en omständighet på grundval av vilken det kan fastslås att en sådan skada är irreparabel till sin karaktär. Det är vid tidpunkten för det interimistiska förfarandet nämligen oundvikligen osäkert huruvida det är möjligt att senare få ersättning för en skada av ekonomisk art genom en skadeståndstalan som skulle kunna väckas efter en eventuell ogiltigförklaring av den angripna rättsakten. Syftet med det interimistiska förfarandet är emellertid inte att ersätta en sådan talan om skadestånd för att undanröja denna osäkerhet, utan endast att säkerställa att full verkan ges åt det kommande slutliga avgörandet i målet rörande huvudsaken, som det interimistiska förfarandet kompletterar, vilket i förevarande fall rör en talan om ogiltigförklaring (domstolens ordförandes beslut Alcoa Trasformazioni/kommissionen, C-446/10 P(R), EU:C:2011:829, punkterna 55–57, och domstolens vice ordförandes beslut kommissionen/Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, punkt 53).

57 Klagandena kan följaktligen inte vinna framgång med de argument som framförts för att visa att offentliggörandet av de aktuella uppgifterna skulle vålla dem en irreparabel skada.

58 Klagandena har dessutom inte, vare sig i ansökan om interimistiska åtgärder eller i det skriftliga yttrandet, lämnat några uppgifter som styrker att den påstådda skadan är allvarlig.

59 Såsom framgår av punkt 46 ovan kan den påstådda skadan i själva verket inte anses avse något annat än den skada som vållats av att klagandena har överträtt konkurrensreglerna på det sätt som konstaterats i bilglasbeslutet. Med beaktande härav ålåg det klagandena med avseende på förevarande

förfarande att, om inte göra en exakt beräkning av den del av skadeståndsbeloppen som hänför sig till krav som har framställts – eller kommer att framställas – gentemot dem till följd av offentliggörandet av de aktuella uppgifterna, så åtminstone lämna domstolen sådana för klagandena tillgängliga kommersiella och ekonomiska uppgifter att domstolen kan bedöma den sannolika omfattningen av deras skadeståndsskyldighet och dess relativa betydelse i förhållande till den ekonomiska kapaciteten hos den koncern som klagandena ingår i, med hänsyn tagen till bland annat omsättningen avseende försäljningen av de varor som omfattas av den aktuella överträdelsen och kostnaderna för att producera dessa. Domaren med behörighet att besluta om interimistiska åtgärder ställde frågor till klagandena härom vid sammanträdet den 10 december 2015, varvid dessa nöjde sig med att upprepa sina argument om att de inte är i stånd att beräkna denna del av skadeståndena, detta utan att de förklarade skälen till att de inte kunde göra några prognoser, om än ungefärliga, om de ekonomiska konsekvenserna av den överträdelse av konkurrensreglerna som lagts dem till last, till exempel på grundval av de skadeståndsanspråk som redan framställts.

60 Av det anförda följer att klagandena inte har styrkt att verkställigheten av den överklagade domen och det omtvistade beslutet skulle kunna vålla dem en allvarlig och irreparabel skada. Härav följer att villkoret att omständigheterna ska ställa krav på skyndsamhet inte är uppfyllt, varför ansökan om interimistiska åtgärder ska avslås, utan att det är nödvändigt att pröva huruvida åtgärderna vid första påseendet framstår som faktiskt och rättsligt befogade (*fumus boni juris*) eller att göra någon intresseavvägning.

Mot denna bakgrund beslutar domstolens vice ordförande följande:

1) Ansökan om interimistiska åtgärder avslås.

2) Frågan om rättegångskostnader anstår.

Underskrifter